

De jeugd van...

**JEROEN
NIEUWENHUIZE**

In de rubriek De Jeugd Van... gaat Weekend elke week met een Bekende Nederlander terug naar zijn of haar roots. Deze week bladeren we door het fotoalbum van Jeroen Nieuwenhuize (40). De Radio 538-dj groeide op zonder vader. 'Ik was eigenlijk een beetje zelf mijn vader.'

DOOR FRANK WAALS
FOTO'S BRUNO PRESS E.A.

Jeroen Nieuwenhuize werd op 3 juli 1972 in Hoogerheide geboren in een gezin van vijf: vader Wim, moeder Jannie, zijn zeven jaar oudere broer Jan-Willem en zijn vier jaar oudere zus Diana. Die samenstelling bleef zo tijdens de eerste twee jaar van Jeroen's leven. Daarna scheidden zijn ouders. 'Ik ben bij mijn moeder opgegroeid, mijn broer en zus bij onze vader', aldus Jeroen. 'Scheiden kwam in die tijd nog niet zo vaak voor als nu. Maar mijn moeder was pas een jaar of eenentwintig toen ze haar eerste kreeg en ook mijn vader was nog maar een jonge knul. Dan blijkt het huwelijk een aantal jaren later toch niet te werken. Van horen zeggen weet ik dat onze familie niet stond te springen van vreugde toen de scheiding werd uitgesproken. Toen mijn vrouw Kayla en ik afgelopen juli trouwden, heb ik vlak daarvoor met mijn broer en mijn zus, die sinds enkele jaren in Nieuw-Zeeland woont, nog één keer over vroeger gepraat. Hoe het was om in het begin zonder elkaar op

'Ik zat 36 uur aan het sterfbed van mijn moeder'

De kleine Jeroen op school bij moeder Jannie.

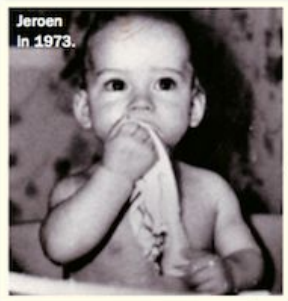
In de winter trok het gezin er vaak op uit om te gaan sleeën.

Jeroen's eerste 'studio' was thuis op zolder.

Als kleuter op het potje.

Jeroen in 1973.

te groeien en hoe dat veranderde toen mijn zus op haar zeventiende weer bij mijn moeder en mij in Goes Introk. Daardoor heb ik Diana in mijn tienerjaren een stuk beter leren kennen en kwam ik erachter dat ze qua expressiviteit zelfs nog een tandje heftiger is dan ik. Ze gooit vaak alles wat ze op het hart heeft eruit. Wat dat betreft lijkt ze heel erg op onze moeder. Ik ervaar het als heel bijzonder en belangrijk dat ik dat moment met hen, zo vlak voor mijn jawoord, heb meegemaakt.' Bij zijn moeder heeft Jeroen een fantastische jeugd gehad. Ze hadden het niet breed, maar dat deerde niet. 'Mijn moeder riep altijd: 'Wij zijn geen armoedzaaiers'. Ze was echter wel van mening dat niet voor niets was in het leven. Wilde je iets hebben, dan moest je daarvoor werken, zoals een crossfiets. Als ik de helft bij elkaar gespaard had, zou zij de andere helft bijleggen.

Wat ze daar niet bij vertelde, is dat ze dan zelf ook even de tijd had om te sparen. Heel slim van haar, want op die manier ben ik opgegroeid zonder te beseffen dat we soms weinig geld hadden. Ik heb die nieuwe fiets uiteindelijk met klusjes bij elkaar gespaard. Zo maakte ik een kar voor achter mijn oude fiets waarmee ik oud papier of oud ijzer ophaalde. Voor achttien cent per kilo leverde ik dat dan vervolgens in bij een verzamelpunt. Of ik repareerde kapotte tv's en verkocht die op de rommelmarkt. Ik vond altijd wel een manier om aan een extra zakcentje te komen.'

Vader en moeder in één

Door het gemis van zijn vader heeft Jeroen lang het gevoel gehad zelf zijn eigen vader te zijn geweest. Of in ieder geval: de man in huis. 'Ik deed klusjes in huis voor mijn moeder. Met name de tuin en de

schuur waren mijn domein. Dan kwam ze thuis en had ik ineens het hele tegelpad veranderd. Ik heb zelfs weleens een nieuwe schuur gebouwd met daarbovenop een extra verdieping. Trots als een pauw was ik, maar van mijn moeder moest ik dat ding weer afbreken. Het stak boven alle andere huizen uit, haha. Het knutselen heb ik van mijn opa. Hij zei altijd: 'Als je ogen het kunnen zien, kunnen je handen het maken'. Thuis was ik altijd aan het rommelen in de schuur of aan het knutselen met radio op zolder. Ma moest dan wel vier of vijf keer roepen voor het eten voordat ik eindelijk naar beneden kwam'. Jeroen's moeder zat zelf ook nooit stil. Als er vrienden langskwamen, zorgde ze altijd dat er schaaltes met worst, kaas, chips en radijsjes op tafel stonden. Men kreeg altijd iets lekkers te eten. De laatste vijftien jaar van haar leven deelde

Jannie met Leen, haar tweede man. 'Dat was een beetje een rare kwibus, maar hij was ontzettend goed voor mijn moeder. Ik zie hem uiteindelijk ook meer als vader dan mijn biologische vader.' Jeroen omschrijft zichzelf als iemand die zich niet zo gemakkelijk 'in een mal' laat drukken. 'Als iemand me zegt dat iets is zoals het is, dan wel graag met een motivatie waar ik me in kan vinden. Anders ga ik niet zomaar in je mening mee. Er zit een soort natuurlijke dwarsheid in me, waardoor ik

'ER ZIT EEN SOORT NATUURLIJKE DWARSHEID IN ME'

altijd maar vragen blijf stellen. Dat leverde vaak mooie discussies met mijn moeder op. Dan had ik een bepaalde botte visie die zij absoluut wilde pareren. Het feit dat ik nu zo gemakkelijk kan praten en mijn gevoelens en emoties kan uiten komt door haar. Elke dag riep ze me bij zich en vroeg ze hoe het met me ging. Als ik het dan in mijn hoofd haalde om maar wat te zeggen, dan reageerde ze direct fel: 'Je lacht nu wel, maar je bent helemaal niet blij. Dat zie ik aan je'. Dat heb ik precies zo. Als ik aan je zie dat je niet lekker in je vel zit en daarbij weet: je bent een geschikt, leuk mens, waarom loop je dan zo met je ziel onder je arm? Oprecht communiceren vanuit je hart, dat is wat mijn moeder en ik heel belangrijk vonden.'

Juist door die levensopvatting kwam Jeroen eens flink bedrogen uit. 'Een goede vriend vroeg me tijdens het drinken van een biertje hoe het met me ging. Ik antwoordde: 'Eigenlijk niet zo goed. Het gaat slecht met mijn moeder, mijn vriendin is bij me weg, op het werk loopt het allemaal niet zo soepeltjes'. Waarop die vriend antwoordde met: 'Jeetje, Jeroen! Ik kan ook nooit eens lekker slap met je ouwehoeren. Altijd is er wat'.

Ik ben daar toen wel van geschrokken. Fijn, dacht ik, dat hij mijn oprechte antwoord zo gemakkelijk naast zich neerlegt en liever had willen horen: 'Het gaat super, gozer. En met jou?' Dat tekent onze vriendschap wel. Inmiddels is het weer goed tussen ons, maar het

is wel wat koeler dan voorheen. Ik zeg altijd maar zo: als je je niet presenteert zoals je bent, maar als iemand die je zou willen zijn, dan ben je kwetsbaar. Wat nu als die bubbel op een dag uiteenspat? Dan sta je daar naakt in regen en wind. Je kunt beter zeggen: 'Dit ben ik nu eenmaal met mijn lelijke trekjes en mijn rotkarakter af en toe, maar daar werk ik nog aan'. Met mijn eerste vriendinnetje Nelleke, ik was vijftien, kon ik altijd heel goed over dat soort dingen praten. Ik kende haar via mijn neef die in de plaatselijke drumband speelde. Zowel Nelleke als ik kwam weleens bij een repetitie kijken, maar ik durfde haar niet aan te spreken. Neef André heeft toen een eerste ontmoeting voor ons geregeld. Inmiddels zijn we geen setje meer, maar nog steeds zijn we ontzettend goede vrienden.'

Schokkend telefoontje

Moeder Jannie overleed negen jaar geleden. De familie wist wel dat moeders zo nu en dan een kwakkelende gezondheid had, maar tijdens de viering van haar zestigste verjaardag, eind december 2003, zag ze er nog gezond uit. 'We hadden geen enkel vermoeden dat het snel mis zou kunnen gaan', gaat Jeroen verder. 'Mijn moeder was op Tweede Kerstdag jarig, maar we vierden twee weken daarvoor al groots haar verjaardag. Altijd had ze voor anderen klaargestaan, nu werd het tijd om haar in het zonnetje te zetten. Iedereen was aanwezig en

Jeroen en een collega van Radio 538 tijdens een bezoek aan Sierra Leone.

ma genoot met volle teugen van alle warmte en aandacht toen ik haar ten overstaan van iedereen op een stoel zette.'

Het was halverwege januari 2004 toen Jeroen een telefoontje kreeg dat de moeder van een collega plotsklaps was overleden. 'Ik stond bij mijn voordeur, hoorde het aan en kreeg gewoon een rilling over mijn hele lijf. Ik dacht: wow, ik moet er niet aan denken zo'n telefoontje te krijgen. Alleen al de gedachte liet de bodem bijna onder mijn voeten verdwijnen. Anderhalve week later kreeg ik nagenoeg hetzelfde telefoontje. Mijn moeder bleek in het ziekenhuis in Goes te liggen. Ik had een liveprogramma bij Radio 538, dus dat heb ik, enigszins onrustig, nog afgemaakt waarna ik naar het ziekenhuis ben gereden. Daar aangekomen bleek ze al in coma te liggen. Dat had ik nooit verwacht, anders had ik dat radioprogramma natuurlijk laten schieten.'

Jannie's lever- en nierfuncties bleken te zijn uitgevallen. Medicatie zou dit alleen verslechteren. Het enige dat de doktoren en Jeroen's familie konden doen, was afwachten en hopen dat het herstel op natuurlijke wijze zou inzetten. Dit gebeurde uiteindelijk niet. 'Ik wil met klem aan iedereen meegeven: als je ooit zo'n telefoontje krijgt, laat dan alles uit je handen vallen en ga zo snel mogelijk naar je ouders toe. Misschien krijg je nooit meer de kans ze nog in levende lijve te zien. Ik heb al die zesendertig uur dat mijn moeder in coma lag bij haar

gezet en heb op een gegeven moment zelfs iedereen de kamer uitgestuurd. Het was vrijdagavond, twaalf uur 's nachts en ik trok het echt even niet meer.

Ik zei: 'Mam, ik weet dat je niet meer gaat bijkomen en we hebben ook niet alles kunnen bespreken, maar het is goed zo'. Ik geloof echt dat ze me gehoord heeft, want waar ze daarvoor nog hevig lag te trillen, werd ze direct rustig toen ik haar hand vastpakte en zachtjes tegen haar praatte.

Ik dacht: ze leeft nog, dus zie ik haar nog voor vol aan en behandel ik haar ook als zodanig.'

Leven eruit

Jeroen vervolgt geëmotioneerd: 'Na dat momentje samen ben ik weggegaan, wetende dat dit de laatste keer was dat ik haar in leven had gezien. Ik reed naar mijn ouderlijk huis waar mijn broer en schoonzus ook al zaten. Mijn zus was toen nog onderweg vanuit Nieuw-Zeeland. Nog geen kwartier later belde Leen op dat mijn moeder was overleden. We reden direct terug naar het ziekenhuis en toen ik de kamer opnieuw binnenkwam, zag ik dat ze echt weg was. Ze lag er natuurlijk nog wel, maar ik voelde niets meer. Al het leven was eruit.

Ik gaf haar nog een kus op haar voorhoofd en ook dat was alsof je bij wijze van spreken een straatsteen kuste. Ik voelde niet meer het leven dat ik nog wel voelde toen ik even daarvoor naast haar zat en haar hand vasthield.'

Samen met vrouw Kayla, met wie Jeroen vorig jaar zomer in het huwelijk trad.

